

Persbericht

## **Medische planning en numerus clausus.**

Brussel, 11 februari 2015

Arme studenten ! Al bijna twintig jaar lang probeert men de planning van het aantal afgestudeerde geneeskundestudenten bij de horens aan te vatten.

Bij de horens vatten is een realistische woordkeuze, want de in het wilde weg genomen oplossingen lijken meer op treiteren dan op wat anders. De voorstellen geven vaak de indruk van een georganiseerde sabotage waarbij studenten zowel instrument als slachtoffer zijn.

Stellen dat de Franstalige Gemeenschap zich heeft misdragen is een eufemisme. Feit is dat Minister De Block haar met de neus op de feiten heeft geduwd. Dat dit Minister Marcourt niet gelukkig stemt is mooi meegenomen, hoewel hij niet verantwoordelijk voor het wanbeleid van al zijn voorgangers.

Niettemin kan het hernemen van een oplossing die reeds gefaald heeft moeilijk anders dan als provocatie beschouwd worden. Een vergelijkend examen op het einde van het eerste jaar geneeskunde (wat aanleiding gaf tot gebuisde studenten die nadien van de rechter moesten worden opgevestigd) heeft geen enkele kans op slagen. Zelfs de studenten gaan er niet mee akkoord.

Het is pas een echt schandaal dat Minister Marcourt zich verrechtvaardigt door de grote verschillen in de kwaliteit van het secundair onderwijs in de Franse Gemeenschap aan te halen. Als dat zo is, moet er dan daar geen oplossing gevonden worden door een voorbereidend jaar (in het secundair onderwijs of op de universiteit, maakt niet uit). Op die manier zullen de studenten die er niet klaar voor zijn toch de keuze hebben. Op het moment dat de studie geneeskunde van 7 naar 6 jaar wordt teruggebracht, is een voorbereidend jaar helemaal geen schande. Trouwens, werden de studies kinesitherapie niet verhoogd tot vijf jaar en die voor verpleegkunde tot vier jaar?

Is de achterliggende gedachte van de Heer Marcourt niet gewoonweg dat hij de medische planning wil stopzetten? Hij gedraagt zich alleszins zo. Er bestaan ongetwijfeld enkele argumenten om die stelling te staven. Het probleem is dat het absoluut gebrek aan planning tot gevolg heeft dat universiteiten dubbel of driemaal zoveel studenten verwelkomen en dat de meerderheid van die studenten niet alleen niet zal slagen terwijl ondertussen het studieniveau zal dalen en het hun Gemeenschap handenvol geld kost.

Zelfs de decanen moeten toegeven dat, ook met de hulp van de beroepsgroep, de universiteiten er niet zullen in slagen een kwaliteitsvolle opleiding te geven aan het huidige aantal afgestudeerden (2.000 studenten die het quotum overschrijden en een dubbele promotie in 2018).

Als er meer artsen in het kader van de gezondheidszorg nodig zijn, dan kunnen we daar over discuten maar de medische planning helemaal bannen getuigt van het nemen van riskante en ondoordachte beslissingen en van een gebrek aan verantwoordelijkheid.

Dr. Marc Moens  
Ondervoorzitter BVAS

Dr. Roland Lemye  
Voorzitter BVAS